

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18Co/258/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813202103
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8813202103.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a sudcov JUDr. Mariany Muránskej a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobcu D. D. I. O., so sídlom I. XX, L. XX-XXX, N. republika, identifikačné číslo XXXXXXXXXX, zapísaná v Národnom súdnom registri vedenom Okresným súdom v meste C. XX, obchodné oddelenie pod č. J. XXXXXXXXXX, podnikajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky D. D. I., pobočka zahraničnej banky mD. v I. W., so sídlom E. XX, XXX XX D., X.: XX XXX XXX zast. B & S Legal s.r.o., so sídlom Grösslingová 5, 811 09 Bratislava, IČO: 35 929 049 proti žalovanému T. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XX/XX, C. n/T o zaplatenie 2.452,23 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 11C 129/2013-139 zo dňa 19.11.2014 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok spolu s opravným uznesením vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a trovách konania.

Nepriznáva účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 92,31 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 92,31 eur od 14.10.2011 do zaplatenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Zaviazal žalovaného zaplatiť trovy konania, ktoré pozostávali zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 59,08 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 73,2 eur na účet právneho zástupcu žalobcu advokátskej kancelárie BNS Legal s.r.o. do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd mal v danej právnej veci za preukázané, že žalobca na základe zmluvy poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 3.000.- eur. Žalobca vyplatil uvedené finančné prostriedky žalovanému. Žalovaný sa zaviazal tento úver splatiť v 36 mesačných splátkach podľa priloženého harmonogramu s tým, že konečná splatnosť úveruje 15.02.2012. Z Čl. 1 bod 1.8 zmluvy vyplýva, že RPMN je vo výške 17.81% ročne. Z harmonogramu splátok na čl. 16 až 18 vyplýva, že prvá splátka bola splatná dňa 13.03.2009 a posledná dňa 15.02.2012. Výška mesačnej splátky bola 106.21 eur. Posledná splátka bola vo výške 105.31 eur. Žalobca následne z dôvodu neplnenia si zmluvných povinností zo strany žalovaného a to neuhrádzaním pravidelných mesačných splátok, v zmysle obchodných podmienok od zmluvy odstúpil listom zo dňa 04.10.2011. odstúpenie si žalovaný neprevzal v odbernej lehote ako deň uloženia je uvedený deň 10.10.2011. Z odstúpenia od zmluvy vyplýva, že to bolo účinné a zmluva zaniká dňom doručenia. Teda v zmysle uvedeného a obchodných podmienok vyplýva, že zmluva zanikla k 13.10.2011. List s odstúpením si žalovaný neprevzal, uložený bol dňa 10.10.2011. teda v zmysle vyššie uvedeného zmluva zanikla ku dňu 13.10.2011 (bod 2.4.7 Obchodných podmienok- za deň doručenia sa považuje tretí deň odo dňa uloženia oznámenia o zásielke). Žalovaný v prospech žalobcu uhradil

finančné prostriedky vo výške 2.230.41 eur. Pri sume úveru 3.000.- eur nárok z úveru činil 9.15 % ročne. Ide o orientačný výpočet s odkazom na ust. Hlavy 5 § 1 Úverových podmienok. Vo februári 2009 činil úrok 6.15 % p.a., a teda bol primeraný. Keďže žalobca odstúpil od zmluvy ku dňu 13.10.2011 do odstúpenia mal žalobca riadne uhradiť 31 splátok po 106,21 eur. t.j. 3.292.51 eur. Po tomto dni tak ostalo neuhradených 5 splátok(32. až 36.). pričom dlh z istiny pri týchto 5 splátkach je 508.96 eur. čo nepochybne vyplýva zo žalobcom predloženého prehľadu splátok čl. 8.9. kde je každá splátka presne rozpísaná čo je v nej istina a čo sú úroky. Do odstúpenia pri počte 31 splátok mal žalobca uhradiť sumu 3.292,51 eur (31 x 106.21 eur). Spolu tak mal žalovaný uhradiť žalobcovi vzhľadom na odstúpenie od úverovej zmluvy sumu 3.801.47 eur (3.292.51 eur do odstúpenia a sumu 508.96 eur istina po odstúpení podľa prehľadu predloženého samotným žalobcom). Keďže je preukázané, že žalovaný uhradil sumu 2.230.41 eur. čo uviedol samotný žalobca dlh žalovaného, je tak už len vo výške 1.571,06 eur (3.801.47 eur -2.230.41 eur). Keďže súd už žalobcovi rozsudkom zo dňa 13.01.2014 priznal sumu 1.478.75 eur. tento výrok bol Krajským súdom v Prešove potvrdený, dlh žalovaného je tak ešte 92,31 eur. Zvyšok nároku žalobcu ohľadom istiny považoval preto za nedôvodný a zamietol ho. Keďže bolo preukázané, že došlo k odstúpeniu od úverovej zmluvy, súd poukazuje, že tu platí tu iný právny režim, tak ako to uviedol aj Krajský súd vo svojom rozhodnutí, účastníci sa dostávajú do režimu bezdôvodného obohatenia. Z výpisu z účtu taktiež jednoznačne vyplýva, že žalobca si úhrady započítaval aj na rôzne poplatky za vymáhanie za upomienky a za kapitalizáciu úrokov. Súd toto započítavanie, ktoré realizoval žalobca považoval za nepripustné a neprihliadol na to. Pokiaľ je však zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória u prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom. " (Uznesenie Ústavného súdu SR z 24.2.2011, IV.ÚS 55/201-19). Zo strany žalobcu z dôvodu neplnenia si zmluvných povinností zo strany žalovaného došlo k odstúpeniu od zmluvy ku dňu 13.10.2011. tak ako je to vyššie uvedené. Dňom 14.10.2011 sa žalovaný podľa súdu dostal do omeškania s plnením celého peňažného záväzku (došlo k zmene termínu vrátenia úveru) a týmto dňom vznikol žalobcovi nárok na úroky z omeškania z celej dlžnej sumy. Výška úrokov z omeškania bola teda 9,50 % ročne (8 % + 1,50 %).

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca, ktorý uviedol, že sa odvoláva proti výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a v časti nepriznaných trov konania. Mal za to, že súd prvého stupňa nesprávne právne uzavrel vec vo vzťahu k zamietnutej časti žaloby, ale aj trovám konania. Konkrétne uvádzal, že pokiaľ išlo o premlčanie uplatneného nároku je potrebné vychádzať z Obchodného zákonníka, keďže ide o záväzkovo právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným na základe Obchodného zákona. Preto nesprávne vec právne posúdil pokiaľ vychádzal z ustanovení Občianskeho zákonníka počítal premlčaciu lehotu troch rokov. Podľa názoru žalobcu možno aplikovať Občiansky zákonník len v takom rozsahu, ktoré je prijateľné pre ochranu spotrebiteľa a ktoré sa explicitne uvádzajú v ustanoveniach § 52 až 62 Občianskeho zákonníka. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 32Cdo 3337/2010. Výkladom povinnosti aplikácie úpravy priaznivejšej pre spotrebiteľa nie je možné dospieť k záveru, že možno aplikovať akékoľvek ustanovenia pre spotrebiteľa priaznivejšie. Podľa názoru žalobcu bolo potrebné vychádzať zo štvorročnej premlčacej doby tak, ako to upravuje obchodný zákonník. Aplikácia Obchodného zákonníka v otázke posudzovania účinkov odstúpenia od zmluvy ani v otázke premlčania je potrebné a nemožno ju vylúčiť, preto by podľa týchto ustanovení OZ mohli vzniknúť situácie, že by zmluvný vzťah založený zmluvou o úvere vyhodnotil súd prvého stupňa podľa Občianskeho zákonníka ako darovaciu zmluvu. Poukázal na to, že sa diametrálne, rozlične posudzovalo aj odôvodnenie rozhodnutia medzi obchodnými a občianskoprávnymi senátmi. Namietal tiež správnosť výpočtu trov konania. Trovy konania súd prvého stupňa posúdil v zmysle zásady čiastočného úspechu, teda použil ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p., kde vyčíslil, že žalobca bol úspešný vo výške 64 %, žalovaný bol úspešný 36 % a rozdiel medzi tým je 28 % čo sú trovy pomerné, ktoré priznal žalobcovi tak vo vzťahu k súdnemu poplatku ako aj vo vzťahu k trovám právneho zastúpenia.

K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

Odvolací súd prejednal rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 ods. 1, 2 O. s. p. a to bez nariadenia pojednávania s poukazom na ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Vo vzťahu k veci samej súd prvého stupňa zistil dostatočným spôsobom skutkový stav a vec aj správne právne posúdil. Na týchto skutočnostiach sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

So zreteľom na obsah odvolania žalobcu v odvolacom konaní bol preskúmaný výrok napadnutého rozsudku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania, a preto výrok, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené, ktorý odvolaním žalobcu napadnutý nebol, v odvolacom konaní preskúmaný nebol a ako taký nadobudol právoplatnosť (§ 206 ods. 2 veta prvá O.s.p.).

Podľa § 25 ods. 1, 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak. Ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

Podľa § 2 písm. a) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ktorými sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 52 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka platného a účinného v rozhodnom období (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ak je v spotrebiteľskej zmluve predmetom záväzku poskytnutie peňažných prostriedkov za neprimeranú odplatu, súd môže odplatu znížiť; prihliadne pritom najmä na odplaty poskytované bankami pri spotrebných úveroch. Ak súd rozhodne o znížení odplaty za poskytnuté peňažné prostriedky a spotrebiteľ splnil svoj záväzok vo väčšom rozsahu, ako bol podľa

rozhodnutia súdu povinný, dodávateľ je povinný bez zbytočného odkladu vrátiť spotrebiteľovi plnenie, ktoré presahuje výšku poskytnutých peňažných prostriedkov a primeranej odplaty.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda. Zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia.

Podľa § 261 ods. 3, písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka platného a účinného v rozhodnom období (ďalej len „Obchodný zákonník“), touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

Podľa § 504 Obchodného zákonníka, dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

Z obsahu spisu je zrejme, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá 15.2.2009 zmluva o poskytnutí hotovostného úveru č. HK.. Predmetom tejto zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 3.000 eur. Žalovaný sa zaviazal tento úver zaplatiť v 36.mesačných splátkach podľa priloženého harmonogramu s tým, že konečná splatnosť úveru bola stanovená na 15.2.2012. Z čl. 1 bod. 1.8. zmluvy vyplynulo, že RPMN bola stanovená na 17,81 % ročne a úrok z úveru bol dohodnutý na 16,5 % ročne (bod 5.5.1. zmluvy). Súd prvého stupňa dôsledne postupoval v súlade s pokynmi odvolacieho súdu zo skoršieho rozhodnutia 1Co 96/2014-112 z 25.6.2014. Tento názor odvolacieho súdu a pokyny v ňom uvedené spočívali v tom, že súd prvého stupňa musí opakovane ešte raz preveriť nárok žalobcu vo vzťahu alebo odvíjajúc sa od presne zistených splátok úvere toho, čo už žalovaný uhradil a čo uhradiť ešte má. Potom, čo zistil súd prvého stupňa, že úver bol poskytnutý v sume 3.000 eur, že splátky, ktoré mal realizovať žalovaný bolo 106,21 eur mesačne, čo pri splátkach do odstúpenia od zmluvy činilo 3.292,51 eur, posledných 5 splátok po odstúpení od zmluvy predstavovali sumu 508,96 eur. Spolu tak žalovaný mal dlh u žalobcu vo výške 3.801,47 eur, odpočítajúc sumu 2.230,41 eur, ktorá nebola sporná žalobca uznal, že v tomto rozsahu plnil žalovaný a berúc do úvahy to, že rozsudkom súdu prvého stupňa z 13.1.2014 bolo priznaných 1.478,75 eur a tento výrok bol rozsudkom odvolacieho súdu potvrdený, následne dlh na žalovaného vyčíslil súd prvého stupňa na 92,31 eur a v tejto časti žalobe ešte vyhovel. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

V prevyšujúcej časti nárok žalobu, ktorý považoval za nedôvodný, ktorý pozostával z úrokov z úveru a ďalších nákladov po odstúpení od zmluvy, tieto súd prvého stupňa nepriznal s poukazom na to, že je potrebné použiť ustanovenia § 48 Občianskeho zákonníka t.z., že účinky odstúpenia od zmluvy v občiansko-právnych vzťahoch sa počítajú ex tunc od začiatku a v súvislosti s plnením takejto zmluvy majú nárok zmluvné strany vrátiť si navzájom plnenie podľa § 457 OZ. To znamená, že súd prvého stupňa dostatočným spôsobom zistil aké splátky mal realizovať žalovaný do odstúpenia od zmluvy vrátane úrokov z úveru a príslušenstva a aké splátky očistené už od úrokov z úveru a ďalších nákladov na úver mal vyrovnať po odstúpení od zmluvy. S prihliadnutím na plnenie žalovaného v celkovej sume 2.230,41 eur v celkovej výške dlhu 3.801,47 eur, potom už skorším rozhodnutím započítaním aj skoršieho rozhodnutia vo veci správne aj rozhodol o zaplatení ešte sumy 92,31 eur.

Pokiaľ ide o námietky žalobcu týkajúce sa použitia ustanovení Občianskeho zákonníka tak vo vzťahu k premlčaniu, ktoré ale v tomto prípade nebolo aplikované ani posudzované súdom prvého stupňa ani odvolacím súdom tak aj účinkom odstúpenia od zmluvy, kde rovnako súd prvého stupňa použil ustanovenie Občianskeho zákonníka je nutné konštatovať, že už v skoršom rozhodnutí odvolací súd jasne dospel k záveru, že odstúpenie od zmluvy vykonané žalobcom v predmetnej veci a jeho právne dôsledky je potrebné posudzovať v zmysle ustanovení § 54 ods. 1, 2 OZ.

Toto zákonné ustanovenie doslovne uvádza, že v spotrebiteľských veciach je možné aplikovať vždy ten výklad obsahu spotrebiteľských zmlúv a k tomu zákonnú úpravu, ktorá je pre spotrebiteľa výhodnejšia. Zákonné ustanovenie § 54 ods. 1, 2 OZ a jeho aplikáciu v spotrebiteľských veciach a aj v predmetnej právnej veci nemožno poprieť ani za situácie, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá úverová zmluva a išlo o inštitút tzv. absolútneho obchodu (§ 506 Obchodného zákonníka). Za týchto okolností je teda potrebné súhlasiť so súdom prvého stupňa, že odstúpenie od zmluvy má v tomto prípade právne účinky v tom zmysle, že je potrebné vydať bezdôvodné obohatenie podľa § 451 OZ. Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p..

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. a to v zmysle zásady úspechu. Keďže ale žalobca, ktorý nebol úspešný v konaní nemá právo na náhradu trov konania a žalovaný, ktorý síce úspech v odvolacom konaní mal, ale náhradu trov konania si neuplatnil, odvolací súd mu žiadne nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.